

Sygn. akt III AUa 1824/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 marca 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu Wydział III

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Kazimierz Josiak
Sędziowie:	SSA Jarosław Błaszczak (spr.) SSA Elżbieta Kunecka
Protokolant:	Adrianna Szymanowska

po rozpoznaniu w dniu 8 marca 2012 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku B. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o emeryturę

na skutek apelacji B. K.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Opolu

z dnia 12 października 2011 r. sygn. akt V U 420/11

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych oddział w O. decyzją z 25 stycznia 2011 r. odmówił B. K. prawa do emerytury, bowiem udowodnił on tylko 8 lat i 28 dni pracy w warunkach szczególnych, nie rozwiązał stosunku pracy oraz przystąpił do o.f.e. Zakład nie zaliczył do zatrudnienia w warunkach szczególnych okresu pracy od 1 września 1973 r. do 9 września 1980 r. w spółce (...) w P..

W następstwie odwołania sprawę rozpoznał Sąd Okręgowy w Opolu, który wyrokiem z dnia 12 października 2011 r. oddalił odwołanie. Sąd I instancji ustalił, że choć wnioskodawca w okresie zatrudnienia od 10 czerwca 1975 r. do 9 września 1980 r. w Zakładach (...) w P. (obecnie (...) SA w P.) wykonywał prace w warunkach szczególnych, to jednak nie wykazał 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych. Nadto ubezpieczony pozostaje w zatrudnieniu w (...) sp. z o.o. w K.. Sąd ustalił, że wraz z wnioskiem o prawo do świadczenia z 29 października 2010 r. B. K. wniósł o

przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w jednym z o.f.e. za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa. W tej sytuacji Sąd wskazał, że odwołanie wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd stwierdził, opierając się na przepisie art. 184 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, że wnioskodawca nie rozwiązał stosunku pracy i pozostawał pracownikiem w dniu złożenia wniosku o emeryturę, a nadto jest zatrudniony do chwili obecnej. Nie udowodnił także 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych. Sąd I instancji, stwierdzając niespełnienie powyższych warunków z art. 184 ust. 1 pkt 1 oraz ust. 2 w/w ustawy, oddalił odwołanie.

Apelację wywiódł wnioskodawca, zaskarżając wyrok w całości. Podnosił zarzuty dotyczące nieuznania przez Sąd I instancji pracy w warunkach szczególnych od 1 września 1973 r. do 9 czerwca 1975 r. w Zakładach (...) w P. (obecnie (...) SA w P.) na stanowisku wykańczacza odlewów. Tym samym błędnie uznał Sąd I instancji, w ocenie wnioskodawcy, że nie udowodnił on 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Wniósł o zmianę wyroku przez przyznanie mu prawa do świadczenia, ewentualnie – o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja B. K. nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Apelacyjny odstąpił od merytorycznego badania zarzutów apelacji, bowiem nie miały one znaczenia wobec dokonania ustalenia, że wnioskodawca zarówno w dniu składania wniosku o emeryturę jak i obecnie pozostaje w zatrudnieniu i nie rozwiązał stosunku pracy.

Przepis art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227 t.j.) zawiera dwa generalne warunki nabycia prawa do emerytury dla urodzonych po 31 grudnia 1948 r., a mianowicie przesłanki stażowe muszą być przez nich spełnione przed dniem wejścia w życie ustawy emerytalnej, tj. do 31 grudnia 1998 r., o emeryturę ubezpieczeni mogą wystąpić jednak w późniejszym okresie, po osiągnięciu wieku emerytalnego przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40 oraz po spełnieniu drugiego z warunków, tj. nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Przepis art. 184 ustawy należy zatem interpretować w ten sposób, że prawo do emerytury nim przewidziane nie będzie przysługiwało ubezpieczonym, którzy choć spełnili warunki z ustępu 1, jednak nie rozwiązyali stosunku zatrudnienia w dniu złożenia wniosku o świadczenie i nadal pozostają w zatrudnieniu. Przesłanki wymienione w art. 184 ust 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS muszą być spełnione łącznie. B. K. 60 lat skończył 19 listopada 2010 r., wniosek o emeryturę złożył 29 października 2010 r., ma wymagany ogólny staż składkowy i nieskładkowy jednakże pozostaje zatrudniony od 4 października 1980 r. do chwili obecnej w Wojewódzkim Przedsiębiorstwie (...) w O. Oddział w K. (obecnie (...) sp. z o.o. w K.). Przepis art. 184 ww. ustawy jako przesłankę negatywną prawa do świadczenia przewiduje samo pozostawanie w stosunku pracy, choćby pracownik zatrudniony był nie na cały etat, a nawet tylko na jego część. Badanie zatem zarzutów apelacji w kierunku spełnienia przez wnioskodawcę przesłanki posiadania stażu w warunkach szczególnych nie miałyby znaczenia, gdyż B. K. nie rozwiązał stosunku pracy, a niespełnienie choćby jednego z warunków do emerytury, powoduje niemożność nabycia prawa do świadczenia. Spór dotyczył samego tylko prawa do emerytury, przy ustalaniu którego wszystkie przesłanki muszą być spełnione łącznie najpóźniej do dnia wydania decyzji organu rentowego.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Apelacyjny uznał apelację wnioskodawcy za nieuzasadnioną i dlatego oddalił ją na podstawie art. 385 kpc.

R.S.